

Disse Mennesker ere jo, idetmindste gjælder det om de fleste af dem, over den lovbefalede Mændighedsalder; det kunde altsaa synes, at man maatte forbyde, at de see sig for og sikke sig gennem Overenskomsten, Contracten, ved saadanne Betingelser, at de kunne være tjente dermed, men Praxis giver noget Andet. Et æret Medlem har ved første Behandling omtalt, at Søfolk ere meget barnlige Mennesker; ja, jeg tiltræder dette, og jeg skal dertil føie, at der er Mange af dem, der ere meget barnagtige; det vil sige, de lade dem være Rige, de see ikke nøie hen til Følgerne af en eller anden Contract. Naar de komme iland, enten det er vore egne Matroser eller fremmede, slaae de sig løs, og gjøre det vistnok i en højere Grad end Folk i Almindelighed af samme Klasse ifølge Opdragelse og Livsstilling. Dette tyder Alisammen hen paa, at det er Mennesker, som kun tænke paa den Dag idag. Om vi ogsaa vilde tænke os, at disse Folk efterhaanden vilde kunne faae den Selvstændighed, den Fremshyndethed at sørge for deres Liv paa en Reise, og opstille Betingelser ligeoverfor Skipperen om, hvad de ville have, vilde der jo fremkomme noget ganske Forunderligt, idet der vilde blive ligesaa mange Dødsfald, som der er Hoveder; thi skulde enhver Mand f. Ex. paa et Skib med en Besætning paa 15 Mand, 2 Officerer foruden Skipperen og 13 Matroser og Dreng, have Ret til at opstille sine Betingelser, vilde ingen Skipper kunne gaae ind derpaa; han vilde da stille sine Betingelser op, og saa kunde Folkene have Valget mellem at tage Hyre eller at lade det være. Da der nu er Overflødighed af Mandstab, vil jeg ikke nægte, at Skipperen vil ligesom ved andre Leiligheder, hvor der er Concurrence, kunne stille sine Betingelser og finde Folk — men Mandstabet vil maaskee da være derefter — der ville gaae ind paa hvilket som helst Betingelser, han opstiller. Men er dette rigtigt, at Folk, der paa denne Maade ere underkastede en Mandstabs temmelig vilkaarlig Behandling i et længere Tidsrum, ikke fra Begyndelsen af skulle være sikrede og ikke finde Hjælp i Lovgivningen for deres Stilling ombord? Det troer jeg ikke. Jeg troer derfor, at enhver Bestemmelse, som vi kunne bringe ind i Lovgivningen, og hvor-

ved Forholdet gjøres mindre vilkaarligt, mindre ubestemt, skulle vi søge at faae derind. Af ærede Medlemmer er der her blevet sagt mod slige Tilføielser, at vi derved forandre Lovens Natur og den Tanke, som Regjeringen har havt, ved at bringe den frem. Dette fortrøster jeg mig til at modsigte. Dette Lovforslag indeholder forskjellige Afsnit, og, som det vil sees, indeholder det eet, som bærer Overskriften: „Om Mandstabs Hyre m.v., saa og om dets Ret til at forlade Skibet i visse særegne Tilfælde.“ Altsaa, Mandstabs Forhøring er et Capitel i Loven, men jeg har ikke kunnet finde i hele dette Afsnit et eneste Ord om, hvorledes man skal bære sig ad ved Forhøring af Mandstab.

Jeg har derfor bragt i Forslag en heel Deel Paragrapher, som jeg har nummereret med Bogstaver, fordi det vil være afhængigt af deres Vedtagelse i det Hele og tillige af tidligere og senere Paragraphers Vedtagelse eller Forkastelse, hvilke Nummere de ville faae, og jeg har sluttelig stillet et Endringsforslag, som gaaer ud paa, at bagefter skal Nummereringen bestemmes. I den første Paragraph udtaler jeg en Forklaring over, hvad man skal forstaae ved Skibsfolk; Nødvendigheden af denne Forklaring vil man finde begrundet i, at jeg har ønsket ved Hjælp af det første Endringsforslag, jeg havde stillet, heelt igjennem at faae Ordet „Skibsfolk“ sat ind istedetfor de 3 eller 4 andre Benaævnelser, som findes i Lovforslaget. Det var jo vel muligt, at man til tredje Behandling kunde blive enig om at faae eet Udtryk sat ind overalt. Naar man seer hen til vor egen danske Lov, vil man see, at dens 4de Bog overalt bruger Udtrykket „Skibsfolk“, og gaae vi til den norske Lov, finde vi der, at det ligeledes er et eenslydende Ord, der bruges overalt: Besætning eller Mandstab, jeg husker ikke hvilket, men eet af dem er det, som gaaer heelt igjennem; det Samme gjælder om den engelsk Lovgivning. Jeg kommer saa ofte til at nævne disse fremmede Lovgivelser, thi jeg troer, at naar man har to saadanne Love, der allerede have staaet deres Prøve i flere Aar — den engelske er 11 a 12 Aar, og den norske en Snees Aar gammel — kan man nok være bekendt fra slige praktiske Folk at hente, hvad vi ikke allerede